

Ulls grocs

Era tard, molt tard. Aquell dia tornava de casa d'un amic, en Pau.

Era una nit negra i solitària, on no es veia res. L'única llum que hi havia era la d'un petit fanalet. Era lluna nova. Quan em quedaven només uns metres per entrar a casa, vaig sentir un crit demanant auxili. Em vaig girar precipitadament i vaig veure una figura fosca que saltava pel sostre d'una casa hàbilment. Tenia un sac gros a la mà, on alguna cosa si estremia. No vaig veure res, excepte un ull, un ull brillant i groc com el pàncrees. Vaig cridar, però, en mig instant, la figura havia desaparegut. Era estrany, devia ser una confusió, un simple gat amb una rata. Vaig entrar a casa ràpidament i vaig escoltar una cosa a la ràdio.

“-En zones de Myinfield 8el meu poble), s’han comès vàries desaparicions de persones. Testimonis, asseguren que el segrestador és hábil com un gat i té uns ulls grocs i brillants com l’or, cosa estranya. Les autoritats investiguen els casos i les declaracions del tinent d’investigació són que el segrestador podria portar lents de contacte, perquè no el reconeguessin pels ulls. I...” – Vaig parar d’escoltar. Quina coincidencia! Els ulls grocs! Hàbil com un gat! Però, tot devia ser pura casualitat. Vaig sopar i em vaig esmunyir entre els dolços llençols.

L’endemà, vaig anar a l’escola. Hi havia una noia nova. Tenia els cabells negres i uns ulls dolços com la mel. Tothom es murmurava coses a l’orella mirant-la i senyalant-la, com si fós estranya. I si que ho era una mica, d’estranya. La vaig saludar tímidament, mentre el Pau m’explicava les seves cabòries, i em va dedicar un somriure curt i encisador. Sota els seus

llavis carnosos s'hi amagaven unes dents blanques i, rarament ,esmolades.

-T'has fixat en la noia nova?-Li vaig preguntar al Pau. Ell va assentir i va parar atenció al professor.

-Silenci, si us plau! Us presento la Katsa, una alumna nova.-Llavors, es dirigí cap a ella, assenyalant el meu costat, obviament era buit.-Katsa, pots seure al costat d'en Pere.l La Katsa va obeïr.

-Hola, benvinguda!-li vaig dir.

-Gràcies, ets molt amable.-Respongué.

Llavors, em vaig fixar en els seus ulls. Els tenia grocs, i llampants. Allò era molt estrany.

-Portes lents de color?-Li vaig preguntar descaradament.

-Què són lents?-Em respongué amb una altra pregunta. Ara sí que m'havia quedat de pedra. Llavors, vaig sentir un soroll i vaig mirar a dalt. Un dels prestatges m'estava caient a sobre! Em vaig preparar pel cop, però no va arribar. Vaig mirar a dalt. La Katsa estava aguantant el prestatge?

-Com...?-Li vaig dir caquejant.

-No preguntis,-em va respondre secament.

-Molt bé Katsa, Pere, almenys diga-li gràcies.-Li va dir el professor -Ktsa, si us plau, pots tornar a posar el prestatge?-ella va agafar el prestatge i el va deixar-lo a terra.

-Gràcies-li vaig dir amb un fil de veu.

-No es mereixen.-Em va dir entre dents.-Estigues atent.

En aquell precís moment, se'm va obrir un sentiment al cor envers aquella noia.

A l'hora d'esbarjo va manar al "pati", estava tot mullat de la pluja de la nit

anterior. Hi havia bassals. Vaig mirar un bassal gros i una cosa em va horroritzar. El réflex de la Katsa no es veía! En Pau se'm va acostar i em va dir:

-Et cau bé, la nova? -No vaig fer cas de la pregunta i vaig tornar a mirar el lloc anterior que ocupava la Katsa. No hi era! Havia desaparegut de tot el meu camp de vista en mig instant! Aquella noia era estranya.

Després, mentre's el professor no venia, la Katsa, em preguntà

-Tu, creus que la gent que no és normal, estranya, no hi hauria de ser?

-No.

-Gràcies per fer-me costat. -Tornà a dir

Cada vegada m'intrigava més la Katsa. Va passar el dia tranquil·lament. La Katsa era estranya, però, es podia dir que me n'havia mig enamorat.

Com sempre, vaig anar a casa d'en Pau i fins a la nit no vaig tornar a casa.

Vaig caminar lentament pel carreró fosc i estret, on un únic llum

il·luminava el llarg carrer. I quan em quedàven uns metres per entrar a casa,

ho vaig veure tot fosc. Una figura m'havia posat dins un sac, vaig resistir-

m'hi i vaig donar empentes i vaig sortir-ne. Un ésser humà amb trets de gat

em mirava amb fúria. Tenia els ulls grocs i dels dits li sortien unes ungles

ben esmolades. Va estarrufar-se i jo em vaig espantar. Llavors, amb una

força descomunal em va agafar i em va tirar cap al sostre d'una casa. Jo,

vaig gemegar i vaig fer l'intent de fugir. Un munt de gats més van

aparèixer a la teulada barrant-me el braç. Però, un altre, es va posar al meu

davant protegint-me. Sense saber perquè vaig saber que era la Katsa.

-Pere, aparta't. -Em va cridar. Dit això, es va tirar cap als altres gats,

barallant-s'hi. De sobte, una daga va volar cap a mi, però la Katsa amb trets de gat es va llençar ficant-se entre la daga i jo. La daga, se li va clavar al cor com una estaca i jo vaig cridar. Li vaig arrencar el Ganivet del cor, i, instantàniament el vaig fer volar cap al que l'havia tirat.

-Nooooooooo!!!!-Vaig cridar.

El punyal es va clavar al coll del gat. Però, uns quants més se'm van tirar a sobre. La Katsa, els hi va clavar les ungles i van desaparèixer formant-se cendra. Un crit esgarrifós va ressonar per la meva oïda.

Tot era fosc. Els gats havien desaparegut. Llavors vaig mirar la Katsa, un munt de sang vermella li gotejava per el cos.

-Has de saber-em va dir- que, més enllà d'aquest món, hi ha un lloc de tortura. L'infern, allà hi ha tots els éssers que et puguis imaginar, la major part, malignes. Jo sóc una liènid. De vegades, ens escapem, cercant la pau, la llibertat o l'amor. Però, n'hi ha que busquen guerra. Volen matar i matar... i jo... t'he de dir adéu. Ara em moriré, i... jo, t'estimo.

Llavors, amb llagrimas vessant dels meus ulls, la vaig abraçar i li vaig xiuxiuejar a l'orella, mentre aquell ésser bell es desfeia en forma de cendra:

-Jo, també.

Un munt de cendra va embrutar-me les mans. La vaig agafar, vaig baixar de la teulada, i em vaig quedar pensant... pensant i convencent-me que tot el que acabava de viure era cert.

I ara, cada vegada que veig un gat negre amb ulls grocs brillants, recordo la Katsa, la seva cendra guardada en una capsula, la noia que em va salvar, la primera noia de qui em vaig enamorar....

Gat Blau

11 anys

Prosa